



Miroslav Bielik

Neprítomnosť

x x x

*„Ako Mliečna cesta
na širokej klenbe letiacich oblakov,
ako pravdivá skutočnosť po prudkej horúčke,
tak žiari a svieti
mi v duši, čo po svetle túži,
oslobodenie človeka...“*

JÓZSEF ATTILA

Zdá sa že všetko je v poriadku
Všetko je v poriadku!
Zelený dážď nepriniesli
 stahovaví vtáci
Uzimení prestupujú z nohy
 na nohu
Zatiaľ ornitológovia na kostolných
 vežiach
s vykrmenými poštovými holubmi
 posielajú
správu za správou:
Všetko je v poriadku...

Z akéhosi starodávneho ampliónu
zaznieva Orwellov hlas:
*„Hovoriť pravdu
v čase všeobecného klamu
je revolučný čin...“*

Rozbíjači

Stále rozbíjajú
namiesto hradieb mesta
kamennú tvár
s fontánou smädných
holubích milencov

Hluk narastá
a sluch sa stráca
v zbíjaní času
Nič nevrátiš
z ústia riek
a nenájdeš pokoj
zasľúbený mĺkvej krajine

V pamäti tichá stopa
pokorne zapadá

Neprítomnosť

Neviem, či ešte uvidím
ďalší lupeň krásy, z rosy
rannej mysle, záblesk hmlovín
sna, s koricami,
v ktorých starnem...
Do prázdna...
kde nie som...

A predsa sa točí!
V strede povznášajúca prázdnota...

Muž bez budúcnosti

Zrazu sa zastaví
Polkrok ako u panáčka
Na semafore svieti
zelená – oranžová – červená
A dookola... Nevidíš?
Aj pesnička stále trvá
Vravíš že je iná
A preto sa nepohneš?
Kam? No predsa o krok ďalej
Na druhú stranu

Pútnici mysle

Vidím ich stále
Prichádzajú a odchádzajú
Vzpriamene i sklonene
S iskrami v očiach
I s únavou desaťročí
Putujú po rovnobežke
S Einsteinovým výpočtom

Boha vraj niet...

Strnisko

Už je zas
Po žatve
A bude stále
Strniská bosé
Bez kláska

A džavot osirelých
Povetrie plné husí
Rovina mozoľov
V mihote nevidomých očí
Vidím ich spoza storočia
Nemí si vyslúžili zrno
Skoro ako piesok a soľ
Na ohorených pleciach
Strácajú sa
v slze zabudnutia
Kto na jar zaseje?

Nič hmotné

Nič hmotné po nás,
po mne neostane...
Darmo sú ešte pyramídy mocné
A v skrytom kúsku duše
kdesi neveriacky vo mne
márne tlie uhlík, že zase
svetlo ktosi zažne...

Nie, nič hmotné
po nás nezostane...
Ani ten strom, čo zasadil som
do mladistvej stráne,
Ani ten dom
na starom opustenom grunte,
Ani ten rov s epitaform:

*„Kuklu svoju opúšťa vážka,
aby sa znovu do slnka pozrieť mohla.
Nič nie je nemenné na večné časy.“*

EPOS O GILGAMEŠOVI

Dav trupov

Dav sivých trupov
A ja v ňom
Náhlime sa do budúcnosti
Ach budúcnosť minulostná
Milosrdne štrbavá
S jazýčkom na miske popola
Pohoršuješ sa?
Aj ty?
Aj ja...
A nezmôžeš sa ani na tón

V prievane pľúc
Niečo ostáva
Predsa

Darmo sa utešuješ

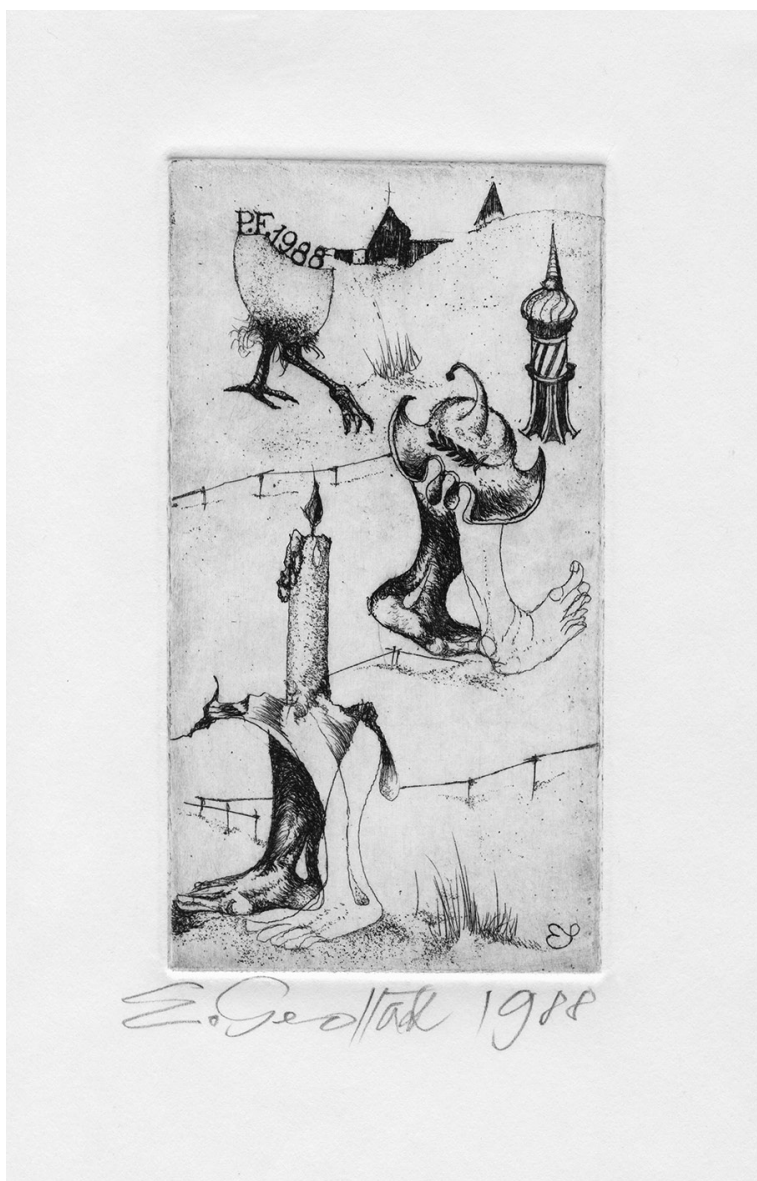
Darmo sa utešuješ
istotou rána
Rany bolia
Však nebožiatko z noci
Aj keď si zakryješ čierne oči
smútku
nezbavíš sa
tej istej neistoty
v ktorej ubúda z mesiaca
mesiac čo mesiac
a kvíli
vlčí mak na cintorínskej
veži
bez hodín
Aj tak vieš
V nej sa presýpajú
pieskové kosti

Obrátené zrkadlo

Kto je to v obrátenom zrkadle?
Ráno ťa nepoznáva
Ani melódia
Čo bolí prebolí...
Pesnička z čias pradávnych
A čo si čakal
Tra-la-la pre mladých?
Máš pravdu
Cez deň
To všetko
Vo mne prebolí

Iba teraz ešte
Vari z pol
sna minulosti včerajška
i dneška
mám povinnosť
oznámiť že dnešný deň
mám ešte plány
do večera, zajtrajška a –
Ale komu?
Všetci sú už napáchnutí
samým sebou
rozbehnutí za sebou
v tom pablesku
zajtrajšieho rána...

Ach iste rana
Je už vyoraná



Emil Sedlák: Z výstavy Pour féliciter, Piešťany, 2020

Vlaky a iné transparentné monštrá

Transparentné monštrá
sú stále rýchlejšie než myšlienky
dokonca vífazia aj v cieli
spomienok
Nezaoberáme sa
(pre dennodenné zbieranie
ošatenia a potravy
pre všetko teraz a hneď)
primitívnou otázkou:
Kde je tá rovina so šachovnicou
na odmävanie víťazstva...?
Smrť!
Aké prosté jednoduché bezobsažné
A definitívne!